

Sygn. akt: I C 569/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 sierpnia 2021 r. w K.

na podstawie art. 339§1 k.p.c.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego B.

przeciwko J. R.

o zapłatę

powództwo oddała.

sygn. akt I C 569/21

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. R. kwoty 3.193,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki

nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 31.10.2017 r. z (...) sp. z o.o, na mocy której pożyczkodawca udostępnił pozwanej środki pieniężne, a pozwana zobowiązała się do ich zwrotu wraz z należnymi odsetkami i prowizją. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego umowa pożyczki została jej wypowiedziana i cała kwota stała się wymagalna. Dalej powód powołał się na ramową umowę przelewu wierzytelności z dnia 04.10.2017 r. zawartą pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o oraz oświadczenie (...) sp. z o.o z dnia 07.11.2017., na mocy których w ocenie powoda nastąpiła cesja całości praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód powołał się również na dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego. Powód wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne dnia 05.03.2019 r.

Pozwana J. R. nie złożyła w wymaganym terminie odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 04.10.2017 r. (...) sp. z o.o. (Zbywca) zawarła z powodem (Nabywcą) ramową umowę przelewu, której celem było uregulowanie zasad przenoszenia przez zbywcę na rzecz powodowa wierzytelności z tytułu pożytek konsumenckich udzielonych przez zbywcę osobom trzecim zawartych w miesiącach październik – grudzień, które będą spełniać wymogi wskazane w załączniku nr 1 do umowy. Przeniesienie wierzytelności miało nastąpić poprzez podpisanie przez obie strony oświadczenia o przeniesieniu wierzytelności (§ 2 pkt 1, 2 i 6 umowy)

(dowód: ramowa umowa przelewu k. 20 – 21)

W dniu 07.11.2017 r. (...) sp. z o.o. oraz powód podpisali oświadczenie na podstawie którego (...) sp. z o.o. przeniósł na powodowa wierzytelności wymienione w załączniku nr 2 a do umowy.

(dowód: oświadczenie k. 22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiejkolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności z tytułu umowy pożyczki, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem pozwanego. Przedłożona przez powoda ramowa umowa przelewu z dnia 04.10.2017 r. oraz oświadczenie z dnia 07.11.2017 r. mogą stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takich umów doszło, nie wykazują one natomiast, iż obejmowały m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z oświadczeniem z dnia 07.11.2017 r. przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo określone w Załączniku 2a do umowy, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Do pozwu powód dołączył jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika do (...)z dnia 04.10.2017” (k.14), z którego nie wynika nawet wysokość wierzytelności. Wyciąg ten nie jest dokumentem, stanowi bowiem jedynie wygenerowany automatycznie wydruk, który nie wiadomo w jakim trybie został sporządzony, z całą pewnością nie stanowi natomiast wskazanego w umowie sprzedaży wierzytelności Załącznika 2a.

Należy podzielić w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w wyroku z dnia 15.10.2015 r. w sprawie I ACa 492/15, zgodnie z którym nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanego i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność (...) przysługująca względem pozwanego z tytułu zaciągniętej przez niego pożyczki.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu

nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika ani wysokość zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności. Nie wiadomo wobec tego jakie były obowiązki stron ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanej. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.